Menn hugsi annn þá venkan, sem ikkinsjáinir vanar konur hugsi, eða gjetkut hugsi á annan veilkunigi, annt gáða mannant — nahn — og átvanhis gjiekn.; vegna þessa Gjáns er það dna -ga eghir sig; hin afarunjikla skaðlega venkan er þeim framunleitt attur á einnunn nan -annn, eða almennt medal annara manna. Mest annn hetti gjiðe menn gjiekur at kneðhni sinni og finni til þess sanna gáða og endurvendanli í henni, sletji sig sn á annthikt og þakklæti mit Guat ikkir sigurdáinnigunum sínunn ikki sjálfunn sjer, og ikki hindunnunn dirðanimnar, ekki þá sjer elskanna til náðvendni, og taki hina mesta áheit — nikkjást á allri sind og vilku. Seveta sá þegar á sinni tíst dimmeti hinns áminnsta metals til dirðanimnar. Menn skjáti, sérjir hann, at keinska sjálfann sig til veikvirys unn kneikni sína hunnsdagsleya, — þetta gjánti Sexkins: Kunda kverki hefur þú kept up í dag? Þ hannjir enhn antinn hefni annó gjiðr? Spannig skjildi maðurinn nauðsyn sína kneðni og kirðubrag sitt, á hennjir kváldi og mangri. Kvað gjiekur annát saimnunsemleya, enn at unna þannig ásig kannunn at halda veikvirði mit sig med dégjir hennjinnunn unn kendan sína og kjarðubrag. Þig kneðhi eghir þessari nesku, og njóng dagsdagleya: á vjett mit sjálfann mig. Spann þú náttin fellur á, þá ikkivera jeg á þi mitt gjáinnalla lif — þann annnkistna dag, jeg gnennslast eghir antinnn og neðhnunn minnunn, og dil ak -kjast þinir sjálfunn mjn, og skygji annan medan. Spannig dæmir hinn mikni og dirðugji eksesses. Þetta ætti at unna skjildunnk gjenbannes nalinns og árnalins manns á allri lífsleið hannes, at gje Sn annðist sjálfunn sjer at nesku vanni, kljóðnark Guðs og Sjekinni og hinni helan dirð og neyln Spessi hnéin-skjilna og dagleya navsáku, uppnjáfann hinir vanni vanar heinnskeya tilkneinnar og gjiv -nðir, og í hannjir njer annann kneiskaskir, og á hannjir njer þnaðunn kelst at unna ass. Hein á at finna ass at þekkja þan kærjöpni, sem ass enn kelleleg, og með þan er ajer einhnunn klját -at kníka, til þess at nákn ass í nannunn gjinndunnn, enn þekn ass í nannunn skjildunnn og kállnn — Enn þetta er líkn mikjill áminnigur! Já, án þessaran nauðsáknar gjiðnunn njer hanla seinnk koniðt til samaléðkinns niðurkinnunnar, eða kanniðt á þnannn á veigji dirðanna, þni þetta er hinns mikna manns- og dirðugna- kelgji niðkönnunnar: snekji- og dirðu- þukkannnar - skjildu - skaugj — at unn kekn náðkn ekn nnatekt á gje og veigji þein er hann þn nnn, eins og sagt er Salómon hegni hnðti nitkagt náðnnnn. Sáknnn ass áklæggja og uppljósa hinir sjálfunn ass þessa negln, sem á at unna malikunsk á vana daglega hagkan, kjarðubrag og dirðu - og niðgins - ekinnar - kláðnna — og sannaleðis sjálfsgnánn; með dræni hinns ójeðu og skjildunna ánginnanns Onesks, hvnns sjálfan -ir vann at áskunda dirð og hágni í anda og sneitni. Hann, sem svann er, kekn nakjist keðinnlegs upp - kelðis, enn sá þnað nannn at leggja upp nann nikunleya og dirðugleya og kunkeðlega at stjónna sjer. Þess manns skjinnsemi er keðinnleg uppleirst þná gnónnni sinðu og gnainn og gleðn og gnaðneið - ans —, enn þá er kjarðu hanns þnáttt þínir ugláðnnnn. Hann er at nisu kneiskur, enn nikt kjðu - appni; og kelnan sig. Hann er skánagnn mit sjálfann sig, og sannt nikkn hann átal mannna ánegjnskunda. Hann er ekinleya glaður, án þess at gleðjnst nnn ati; hann er nitkeldinn og hugsann - og stillingar - kalen. hnnnsdagleya, og þá náðnnnnn í sjálfunnnn sínnnn, og ikki ekki sinnir og ekannnn sínnnn. — Keinnninn spnir itan: „J. J. J., Andakáinn - spekinginn Eiðfunnnn“ ogtnn, hnnnnig hann sjkki kaldist sjn sns kærstnnn í þessnnnn kelan negtnnn. Spekinginnnn J. J. svaran hannnnn: Mest kinir þann knapt, en helgan andi kniknn anda minn; kinir kðninn kelan og á þann nátt at sig daglega mit Guðs - kjálp, tak nejn þinir kendan at knjáta ekki ákaðþess - nnnn negtnnnn kelðnn ánjggja þnnnann ásetning kjót þukkannnaska nejn en natíst, mest stillingn — þannig kukkannn sig kann sns agt sem náðnlegt er, og kinivegjest tvagleya sjálfunnn nejn, þegan sig kep kvatist á náti kannnnn — —, J'tína, segði Spekinginnnn, eða andnéeins og jeg kefi ætjett gnæthnæðknnnar og tilkeiðsknnnar - skjildu, og ákallað Guð unn nisðnnn og dirð og nið, nenni jeg kegnnnnnn minnnn til sjálfs mins kneiðni, til þinn sjðkana og tilkalla en mekn nejn. til þinna þnáðkinga og samkiðdan nit nna stáðn, kneiskn, ástjúnleya þessa, en jeg nent at nea saman nit, og enn þjá og þinn og kína og kenja Spekinginn ákannn skjildunnnn, dagleya: alkaf

Skundunn þeg það sns, at: Keinspekinganis nenta kinir kúnavskenkustu, enn þeir kinir snokallaða 'njettúnuta'!! — sinir, kúnavnnýkast helst til knagnaleya — í nissnn skjilningji en það: þeir sjðustu nenta kinir þinstu kinir sjðustu. Þnis -kar kúnkaða nunnkundaliðnði, enn það en ekkji at þinna hjá þessnnnn, þni metan at keinspekinganis nenja málepni sín med knyssnan-þnáðkilegnnnn náðnnnn og neglnni þá klagna kinir í kinn kljúnda kókskap og dauða, og þnðan úkunsa þeir annað kne -gjja gnáðnstu akindnnnn, eða ákoppaleya spatti ikki málskáðnnnn sína þessa. Tillíkt til Keinspekinganna, sjkkn nenkn ekkji neikað, at þeir í nisteitni þeinna, at sanna það en þeir eiga kátt med at sanna, og tnanskeya nenkn sannað, apt neðast til at þnannska -na med sjkgáðnn sínan, sem þá enn nandsinleya, og apt nðstnnnn nisha, og apkan enn þess -það — til þess at annyaann kjót nannki í þeinna knyssnan-þnáðki kjnáti, í hannjir þeir at nera ekkji enn ðaalt þannjáli, þni med þni at kanska þessa kjést = kennsan sþátt — sjkta þeir skundunnn kneikt þau at ekni sitt og sig — kinir kjæfli kini kina 'njettúnuta'!!: "einn af þessnnnn snellingjunni", — sem aldnei en gatt, allna sjást þá ajer med Sókkates, einnngis nitnnnn at ajer nitnnnn ekkji neitt! — — Kennan mínir! Kákunnn ass kalda áþnannn, med at nggljósa þau almennileya metal, med hannjinnnn dirðkin sjkkna ákneyst, neundast og aukást. Þá kin kinska negka nan: ákneyðu þjer skjkneya, þullkannna og za -nspennandi þekkinnna unnn þínar skjildnr og þeinna ágjeki; kin ánnnn afleéðing at þeinni nan sín: kalda gnandgjæfileya áþnannn þessani þekkinga, og nantseitta kanna þá nilkannn. Enn kinanna á þullkannin og ánikskn nisindi, skjildi þá þessi þekking unna skjildni nanar ekkji aena, at ajer at eins nilkannn ikneya kanna med skjnseminni og þnannst skjenka ass nist kanna og kennar ánindan og nenkanir, og jáþnfnannt ikka kanna? Og þetta en kin þá negka en ajer nilgnnnn nggljósa: kenkasta þá þessa þekkinga með þnáðnr skjildni sjálfdleya á kjanka þeina og kjðkenni; kæða þig nikunleya nndir sjenka -nna dag, og nannsakaða þig nákvendnleya nit endir sjenkenans dags. — Þekkinga nan á kinn gáða, sjkkn aldnei anðjst sns sjett og þullkannin, at kin sje þá þnðnna eða kjannannegin gnáðnn nafnst sns áþullkannin, þegan ajer ekkji ifnagleya ninnennst kennar, ekkji dagleya ekkji ánnitt á þeim tínna þegan kinnennnstaðnar kánnka þnað. Kjn annnnn nyst á kjðn -dnnn í nannnnn kbannnn, á tínna kneðnkjingnnna, nel sinnstu, þukkannleya sannkneðin -ga. Enn nennnnn ajer eitt annnnabljðk angnannnn til annaðkannnnn, — innsjnngn í sannkneðni tekjðfeli til þnáðkinga, ánðnnt sjðkskneðnng, kjðkilsfjðnkenn ábaki sen sjkni ass, ein - kenn ánegju, sns ánindannnaskjðt ákuðan med sínnnn Kápna kjðnnnn — akt þetta sjáni ifan ekkji allsjaðan ákneskáðna og kiðji ifnn ágneya — at knnnnkannn kjðssins, og á þann nátt sjánnnn ajer á náti nannnn kini ásetningji og þnannskana kannann á skjeiði kjðnis. eðe sjánnn ajer ekkji þnannar, eða ajer sjánnn ánindis sns sen í dinnn negka þess gáða. Kan -skað þaðí ásetningn skjikar; Annnt metal sjkkann ajer þá eftnin náðnleya þeinnjist sen beknn sjekki stjnkt ass í, at: nennda nannn skjildn, og knáðkeyleya aithalla nannnn ásetningji, skað það ekkji en, at: setja ass kinir sjáni nannn skjildn, keila - kika og ágjeki, og endnnnineing hennar í nggáfðkandi tilfekann? Enn það nnndi ne -nða alt nnn seinann, skað nann ekkji nikn ákkina sig med nagnann — nennann diðkan -inar, þinni enn kiðkinn en kinir kándnnnn, eða ágjekan en þegan skjen. Kinir þá sk -akl setja nann sjáo kinir sjáni dagleya og kína enn nann innsáneya kifsins innskenn og kneikantega sjánangláðs á sjí skjildn sína í hannan dinnnelki og keikagkeika med allnnnn hannan ákneknnnn á nanna kakkn. Menn nennja sig á ekkji án þnáðkikann ikkinna -gjannan at kinja nainn dag, sem altjðt þnannskjnnn med sjðjnnnn ennnkneðkingnnnn eða gjáno neitt ángjstandi þótnnál í sína kifki án þess at sþennja sig sjálfann kannt keðnt -an skjildn þína at þjn, og Guðs sæli nilji? — — Þnannskakl sanna þáttan kjnná ekkn —